

Pismo učenicima – „**Pišem pismo tinta mi se proli, daleko je onaj kojeg volim**“

Obilježavanje Svjetskog dana pisanja pisama u mjesecu svibnju

Dragi učenici,

Proteklih tjedana od kad smo se rastali taj nesretni petak, 13-ti u ožujku objavili smo pregršt obavijesti i informacija. Službeno smo se obraćali dragim roditeljima, profesorima, cijenjenim razrednicima, kolegama i prijateljima, ali ovo je pismo samo za VAS, za učenike koje mi “veliki” tj. odrasli ponekad, neopravdano, nedovoljno pitamo za mišljenje u cijelom procesu obrazovanja. Vaše mišljenje i stavovi, ukoliko nisu diskriminirajući, su uvijek bitni, nemojte nikad misliti drugačije... Pokazali ste zrelost, odgovornost i brižnost kad je bilo najpotrebnije, te zahvaljujući vama i onom dijelu radišnih, predanih profesora ova će školska godina uspješno doći svojem kraju. “**Mirno more nikad nije stvorilo dobrog mornara...**” Zato ćete svi vi izrasti, sasvim sigurno, u još odlučnije mlade osobe koje su nakon ovih izazova tekuće školske godine spremni preuzeti bilo kakvo novo breme.

Kad zbrajamo uspjehe i neuspjehe, analiziramo postignuća, nestrpljivo očekujemo rezultate državne mature koja još čeka naše maturante, popravljamo štetu nastalu uslijed potresa, uređujemo okoliš i tako dalje, jasno nam je kako ni opći uspjeh odgojne skupine, nikakve nagrade, pehari i treninzi nisu bitni. U gotovo sablasno praznom domu sjedimo (na sigurnoj udaljenosti) tamo gdje ste se vi samo 10 tjedana prije družili i okupljali, gdje ste nas ponekad mrgudno, nekad veselo, dočekivali i pozdravljali.

S velikim veseljem prisjećamo se raznih situacija iz našeg domskog života, onih lijepih i pozitivnih, ali i onih ne tako slavnih situacija. Nedostaje nam i pokoja šteta i pedagoška mjera, jer je u tom slučaju DOM živio kao zajednica i cjelina, a sad nas okružuju samo prazne zgrade. Pamtimo svoja međusobna druženja s vama, izlete, domska natjecanja, maturnalne proslave, a nadasve zajedništvo koje domski život i obilježava, pogotovo u teškim trenucima kao što je trenutačna situacija. No, kao i svaka oluja, i ova će proći, i mi ćemo se ponovo kreativno i sportski izražavati, družiti,

putovati, raspravljati i nadmudrivati, s tim da ćemo vjerojatno cijeniti još i više te male, spontane trenutke.

Odgajateljska profesija je poput bajke. Uvijek je zamršena i ispunjena vašim sretnim i nesretnim ljubavima i prijateljstvima, zlikovcima i herojima (bilo da su akteri profesori i/ili učenici), no sasvim sigurno uvijek sretno završi kad okončate svoje školovanje. Na tom putu nemojte nikom zamjeriti, jer svi imaju određenu ulogu, nekad da vas podignu kad je najteže, nekad da vas očvrstu da pronađete snagu za velike stvari i dobra djela. Zapamtite: **„Šume bi bile tihe kad bi pjevale samo ptice koje pjevaju najbolje.“** Nisu ni svi vaši profesori bili idealni i savršeni učenici, i oni su bili djeca...

Hvala svoj djeci, koja uče nas odgajatelje da ići na posao ne mora značiti „odraditi“ sate i zaraditi plaću, već družiti se, međusobno poštovati i pomagati i učiti jedni od drugih. Život se sastoji od mnoštva sitnica, a vi ih, dragi učenici, oblikujete i dajete smisao našem poslu. Nadamo se da je tako i obratno, da i na daljinu trenutno možemo nekome prenijeti istinske životne vrijednosti koje nas i čine ljudima. Ako nas je ičemu poučila ova pandemija, to je da virtualni život nije ravan osobnom kontaktu i da poučavanje i učenje nije samo process referiranja i reprodukcije sadržaja za bolje ocjene, upis na fakultet i bolju plaću, već življenje otvorenim srcem!

“Uspjeh nije ono što imate, nego ono što jeste...”, stoga dok još možete i dok se izgrađujete: manje spavajte, smanjite sate provedene na Snapchatu, TikTok-u i Instagramu, živite mladost. Više plešite, pjevajte, trenirajte, okružite se dobrim društvom, budite dobri i pomažite osobito slabijima, budite iskreni i kad drugi nisu prema vama, te za kraj grlite one koje volite nikad ne znate kad će zagrljaj postati rizik zaraze... Puno uspjeha s navedenim popisom i vidimo se u rujnu!

Odgajateljica: Matea Ćukušić, prof.